

Eiropas Savienība

NO KARA UZ MIERU EIROPAS STĀSTS

CEREMONIJA NOBELA MIERA PRĒMIJAS® PASNIEGŠANAI
EIROPAS SAVIENĪBAI

Eiropadomes priekšsēdētāja Hermana van Rompeja
Un Eiropas Komisijas priekšsēdētāja Žozē Manuela Durau Barrozu

OSLO, 10 DECEMBRIS 2012

Eiropadomes priekšsēdētāja Hermaņa van Rompeja uzruna

*Jūsu Majestātes! Jūsu Karaliskās Augstības! Valstu un valdību vadītāji!
Norvēģijas Nobela prēmijas komitejas locekļi! Ekselences! Dāmas un kungi!*

Ar pazemību un pateicību mēs šeit esam sanākuši kopā, lai Eiropas Savienības vārdā saņemtu šo prēmiju.

Nedrošības laikos šī diena atgādina cilvēkiem visā Eiropā un pasaulē par Savienības pamatuzdevumu – vēl vairāk stiprināt brālību starp Eiropas tautām – tagad un nākotnē.

Tas ir mūsu uzdevums šodien.

Tas ir darbs, ko veica iepriekšējās paaudzes.

Un tas būs darbs, ko veiks nākošās paaudzes.

Šeit Oslo es vēlos godināt visus tos Eiropas iedzīvotājus, kuri sapņojuši par kontinentu, kas noslēdzis mieru ar sevi, un visus tos cilvēkus, kuri diendienā pārvērš šo sapni realitātē.

Šī prēmija pienākas viņiem.

Karš ir tikpat vecs kā Eiropa. Mūsu kontinents ir nosēts ar šķēpu un zobenu, lielgabalu un pistoļu, ierakumu un tanku, un citu ieroču atstātajām rētām.

Visa šī tragēdija izskan Hērodota pirms 25 gadsimtiem teiktajos vārdos: „Miera laikā dēli apglabā tēvus, bet kara laikā tēvi – dēlus.”

Taču pēc tam, kad divi šausmīgi kari aprija mūsu kontinentu, aizraujot līdz visu pasauli, Eiropā – beidzot – iestājās ilgstošs miers.

Eiropas pilsētas tajās pelēkajās dienās bija sagrautas, daudzu cilvēku sirdis vēl aizvien bija sēru un aizvainojuma pilnas. Cik grūti toreiz šķita, kā Vinstons Čērčils teica, „atgūt dzīves mazos priekus un cerību, kas dzīvi padara dzīvošanas vērtu”.

Kā bērns, kas piedzima Beļģijā īsi pēc kara, es dzirdēju stāstus par to no aculieciniekiem.

Mana vecmāmiņa runāja par Lielo Karu.

1940. gadā manam toreiz septiņpadsmitgadīgajam tēvam bija jārok paša kaps. Viņš izdzīvoja, citādi es šodien nebūtu šeit.

Tādēļ jāsaka – kas par drosmīgu ideju, ka Eiropas dibinātāji sacīja: jā, mēs – visi kopā – varam pārraut šo bezgalīgo vardarbības loku, mēs varam apturēt atreibības loģiku, mēs varam veidot labāku nākotni! Kas par iztēles spēku!

Protams, miers Eiropā būtu varējis valdīt arī bez Savienības. Varbūt. To mēs nekad neuzzināsim. Taču tam noteikti nebūtu tās pašas kvalitātes. Ilgstošs miers, nevis ledains pamiers.

4

Apstākļi, kāpēc man šis miers liekas tik īpašs, ir izlīgšana.

Politikā – līdzīgi kā dzīvē – izlīgšana ir visgrūtākā lieta. Tas ir vairāk nekā piedošana un aizmiršana vai vienkārši pāreja uz jaunu posmu.

Domājot par to, ko Francija un Vācija piedzīvojušas..., un tad spert šo soli... parakstīt draudzības līgumu... Ikreiz, kad dzirdu šos vārdus – Freundschaft, l'Amitié –, esmu aizkustināts. Tie ir personīgi vārdi, nevis vārdi līgumos, kas noslēgti starp tautām. Taču griba neļaut vēsturei atkārtoties, paveikt kaut ko radikāli jaunu bija tik spēcīga, ka bija jāatrod jauni vārdi.

Eiropa cilvēkiem bija solījums, Eiropa nozīmēja cerību.

Kad Konrāds Adenauers 1951. gadā ieradās Parīzē, lai noslēgtu Ogļu un tērauda kopienas dibināšanas līgumu, kādu vakaru viņš savā viesnīcā atklāja viņam paredzētu dāvanu. Tas bija kara apbalvojums – Croix de Guerre (Kara krusts), kas bija piederējis kādam franču karavīram. Viņa meita, jauna studente, šo apbalvojumu kopā ar nelielu zīmīti bija nolikusi, lai dāvinātu to kancle-ram kā izlīgšanas un cerību žestu.

Manā acu priekšā paveras daudzi citi saviļņojoši attēli.

Sešu valstu vadītāji, sanākuši kopā Romā – città eterna –, lai veidotu jaunu nākotni.

Vilijs Brants nometies ceļos Varšavā.

Gdaņskas ostas strādnieki pie savas kuģu būvētavas vārtiem.

Miterāns un Kols sadevušies rokās.

“ Eiropa cilvēkiem
bija solījums, Eiropa
nozīmēja cerību. ”

Divi miljoni cilvēku 1989. gadā savieno Tallinu, Rīgu un Viļņu, veidojot cilvēku ķēdi.

Šie momenti dziedēja Eiropu.

Tomēr simboliski žesti vieni paši nespēj ilgstoši nodrošināt mieru.

Šeit sāk darboties Eiropas Savienības „slepenais ierocis”: vēl nepārspētā veidā sasaistot mūsu intereses tik cieši, ka karš kļūst faktiski neiespējams. Pastāvīgu sarunu rezultātā par aizvien vairāk tēmām starp aizvien vairāk valstīm. Tas ir Žana Monē „zelta likums”: „Mieux vaut se disputer autour d'une table que sur un champ de bataille.” („Labāk cīnīties pie sarunu galda nekā kaujas laukā.”)

Ja man tas būtu jāizskaidro Alfrēdam Nobelam, es teiktu: nevis vienkāršs miera kongress, bet gan mūžīga miera kongress!

Jāatzīst, daži aspekti var būt mulsinoši – ne tikai ārpusē esošajiem.

Ministri no valstīm, kurām ir vienīgi sauszemes robežas, degsmīgi diskutē par nozvejas kvotām.

Eiropas Parlamenta deputāti no Skandināvijas debatē par olīveļļas cenu.

Savienība ir pilnveidojusi kompromisu panākšanas mākslu. Runa nav par uzvaru vai sakāvi, bet gan par to, lai nodrošinātu, ka visas valstis noslēdz sarunas kā uzvarētājas. Šā mērķa sasniegšanas labā garlaicīga politika nav augsta cena...

Dāmas un kungi!

Šī ideja kļuva realitāte.

Miers šobrīd ir pašsaprotams.

Karš ir kļuvis neiedomājams.

Taču „neiedomājams” nenozīmē „neiespējams”.

Un tādēļ mēs šodien esam šeit sapulcējušies.

Eiropai arī turpmāk jātur savs solījums nodrošināt mieru.

Es uzskatu, ka tas vēl aizvien ir svarīgākais mūsu Savienības nolūks.

Tomēr Eiropa vairs nevar paļauties tikai uz šo solījumu, lai iedvesmotu cilvēkus. Savā veidā, tas ir labi; kara laika atmiņas sāk izgaist.

Pat, ja tas vēl nenotiek visur.

Padomju režīms Austrumeiropā beidzās tikai pirms divām desmitgadēm.

Īsi pēc tam Balkānos norisinājās šausminoša masveida slepkavošana. Bērni, kuri dzimuši Srebreniņas kara noziegumu laikā, nākamgad paliks tikai astoņpadsmit gadus veci.

“Miers šobrīd ir pašsaprotams. Karš ir kļuvis neiedomājams. Eiropai arī turpmāk jātur savs solījums nodrošināt mieru.”

Taču viņiem jau ir mazi brāļi un māsas, kas piedzimuši pēc šā kara – tā ir pirmā patiesā Eiropas pēckara paaudze. Un tā tam jāpaliek.

Godātie prezidenti, premjerministri! Ekselences!

Tātad tur, kur bija karš, tagad ir miers. Taču mūsu priekšā šobrīd ir vēl viens vēsturisks uzdevums, proti, saglabāt mieru tur, kur ir miers. Jo, beigu beigās, vēsture nav romāns, grāmata, ko mēs varam aizvērt pēc laimīgajām beigām – mēs arī turpmāk esam pilnībā atbildīgi par nākotni.

Tas nevarētu būt skaidrāks kā šodien, kad mūs skar pēdējo divu paaudžu laikā smagākā ekonomikas krīze, radot cilvēkiem lielas grūtības un pakļaujot mūsu Savienības politiskās saites jauniem pārbaudījumiem.

Vecāki lauza galvu par to, kā savilkt galus kopā, strādnieki, kuri nesen tika atlaisti no darba, studenti, kuriem ir bailes, ka vienalga, cik cītīgi viņi mācīsies, viņi nespēs atrast pirmo darbavietu – kad viņi domā par Eiropu, miers nav pirmais, kas viņiem ienāk prātā...

Ja labklājība un nodarbinātība – mūsu sabiedrības pamats – liekas apdraudētas, ir tikai dabiski, ka sirdis nocietinās, intereses sašaurinās un ka pat atgriežas sen aizmirsta kritika un stereotipi. Daži varētu sākt apšaubīt ne tikai kopīgus lēmumus, bet arī pašu faktu, ka lēmumi tiek pieņemti kopīgi.

Un, kaut arī mums jā saglabā samērība – pat šādi saspīlējumi mūs neaizved atpakaļ pagātnes tumsonībā –, pārbaudījums, ar ko Eiropa šobrīd saskaras, ir reāls.

“ Ich bin ein Europäer.
Je suis fier d’être européen.
Esmu lepns par to, ka esmu eiropietis. ”

Izmantojot Abrahama Linkolna vārdus, kurus viņš teica saistībā ar cita kontinenta pārbaudījumu, es varu sacīt, ka šodien tiek izvērtēts, „vai tā Savienība vai jebkura Savienība, kas tādā veidā iecerēta un izveidota, var ilgi pastāvēt”.

Mēs atbildam ar savu rīcību un esam pārliecināti, ka gūsim panākumus. Mēs strādājam ļoti smagi, lai pārvarētu grūtības, atjaunotu izaugsmi un izveidotu darbvietas.

Tas, protams, vienkārši ir nepieciešams. Taču ir vēl vairāki aspekti, kas mūs vada, proti, griba palikt par mūsu pašu likteņa noteicējiem, kopības izjūta un, uzrunājot mūs no gadsimtiem tāla skatupunkta, savā veidā arī ideja par Eiropu pati par sevi.

Tik daudzu Eiropas līderu klātbūtne šeit un šodien uzsver mūsu kopējo pārliecību, ka mēs kopīgi pārvarēsim šīs grūtības un būsīm pēc tam spēcīgāki. Pietiekami spēcīgi, lai pasaulē aizsargātu mūsu intereses un veicinātu mūsu vērtības.

Mēs visi strādājam, lai nodrošinātu šodienas un rītdienas bērniem labāku Eiropu. Tas jādara tā, lai vēlāk cilvēki varētu teikt: tā paaudze – mūsu paaudze – saglabāja solījumu par Eiropu.

Šodienas jaunatne jau dzīvo jaunā pasaulē. Viņiem Eiropa ir ikdienas realitāte. Bet nevis tas, ka viņi būtu piespiedu kārtā vienā laivā. Nē, bet gan bagātība, spējot brīvi dalīties, ceļot un apmainīties – dzīvot vienā kontinentā un to veidot, apmainīties ar pieredzi un piedzīvot kopīgu nākotni.

Ekselences! Dāmas un kungi!

Mūsu kontinentam, kas atdzimis no pelniem pēc 1945. gada un apvienots 1989. gadā, ir lieliska spēja sevi atkal un atkal veidot no jauna. Tas ir nākamo paaudžu uzdevums – turpināt šo kopīgo piedzīvojumu. Es ceru, ka viņi ar lepnumu pārņems šo atbildību. Un ka viņi – tāpat, kā mēs šodien un šeit – varēs teikt: Ich bin ein Europäer. Je suis fier d’être européen. Esmu lepns par to, ka esmu eiropietis.

Eiropas Komisijas priekšsēdētāja Žozē Manuela Durau Barrozu uzruna

Jūsu Majestātes! Ekselences! Dāmas un kungi!

„Miers nav tikai kara neesamība, tas ir tikums”, tā rakstīja Spinoza: „Pax enim non belli privatio, sed virtus est.” Un viņš piemetināja: tas ir „prāta stāvoklis, nosliece uz labvēlīgumu, uzticēšanos, taisnīgumu”.

Patiešām – īsts miers var pastāvēt tikai tad, ja cilvēki ir pārliecināti. Apmierināti ar savu politisko sistēmu. Droši, ka viņu pamattiesības tiek ievērotas.

Eiropas Savienība nozīmē ne tikai mieru starp tautām. Kā politisks projekts tā iemieso to īpašo prāta stāvokli, kuru bija minējis Spinoza. Būdamā vērtību kopiena, tā arī aptver šo brīvības un taisnīguma vīziju.

Es spilgti atceros, kā es 1974. gadā kopā ar cilvēku pūļiem iznācu uz ielām manā dzimtajā Lisabonā, Portugālē, svinot demokrātisko revolūciju un brīvību. Tādu pašu prieka sajūtu izjuta tā pati paaudze Spānijā un Grieķijā. Vēlāk tā bija jūtama Viduseiropā un Austrumeiropā, un Baltijas valstīs, kad tās atguva savu neatkarību. Vairākas eiropiešu paaudzes atkal un atkal ir apliecinājušas, ka to izvēle par labu Eiropai bija arī izvēle par labu brīvībai.

Nekad neaizmirsīšu, kā Rostropovičs kritušā Berlīnes mūra piekāvē spēlēja Baha svītu. Šis attēls pasaulei atgādina, ka tiekšanās pēc brīvības un demokrātijas bija tā, kas likvidēja veco sašķeltību un padarīja iespējamu kontinenta atkalapvienošanu. Pievienošanās Eiropas Savienībai bija ļoti svarīga, lai konsolidētu demokrātiju mūsu valstīs.

Tas ir tāpēc, ka Eiropas Savienība uzmanības centrā izvirza katru atsevišķu personu un cilvēka cieņas ievērošanu. Tas ir tāpēc, ka tā ļauj uzplaukt atšķirībām, vienlaikus radot vienotību. Un tāpēc Eiropa – pēc atkalapvienošanas – spēja elpot ar abām plaušām, kā to teica Karols Vojtila. Eiropas Savienība ir kļuvusi par mūsu kopējām mājām. „Mūsu dzimtenu dzimtene”, kā to aprakstīja Vāclavs Havelis.

“Eiropas Savienība nozīmē ne tikai mieru starp tautām. Kā politisks projekts tā iemieso to īpašo prāta stāvokli, kuru bija minējis Spinoza. Būdamā vērtību kopiena, tā arī aptver šo brīvības un taisnīguma vīziju.”

Mūsu Savienība ir vairāk nekā tikai valstu apvienība. Tā ir jauna tiesiskā kārtība, kura nebalstās uz varas līdzsvaru starp tautām, bet gan uz valstu brīvprātīgu piekrišanu dalīties suverenitātē.

No ogļu un tērauda nozaru apvienošanas līdz pat iekšējo robežu likvidēšanai, no sešām valstīm līdz saimei, kas ar Horvātijas pievienošanos drīz pulcinās 28 valstis – tas ir ievēribas cienīgs Eiropas ceļojums, kas noved mūs līdz „aizvien ciešākai Savienībai”. Un viens no redzamākajiem mūsu vienotības simboliem ir šodien ikviena rokās. Tas ir eiro, Eiropas Savienības valūta. Mēs to saglabāsim.

Jūsu Ekselences! Dāmas un kungi!

Miers nevar pastāvēt, paļaujoties tikai uz cilvēku labo gribu. Tā pamatā jābūt likumu kopumam, kopīgām interesēm un dziļākai likteņa kopienas uztverei.

Eiropas „dibinātāju” ģenialitāte bija precīza izpratne par to, ka miera garantēšanai 20. gadsimtā tautām ir jādromā tālāk par nacionālas valsts robežām. Kā teica pirmais Eiropas Komisijas priekšsēdētājs Valters Halšteins: „Das System der Nationalstaaten hat den wichtigsten Test des 20. Jahrhunderts nicht bestanden” („Suverēnu nacionālo valstu sistēma nav izturējusi vissvarīgāko 20. gadsimta pārbaudījumu”). Un viņš papildināja: „divu Pasaules karu rezultātā tā izrādījās nespējīga saglabāt mieru.”

Eiropas projekta vienreizīgums ir redzams apstākļi, ka demokrātisko valstu leģitimitāte ir apvienota ar pārvalstisko iestāžu leģitimitāti: Eiropas Komisija un Eiropas Savienības Tiesa. Tās ir pārvalstiskas iestādes, kas aizsargā Eiropas vispārējās intereses, aizstāv Eiropas kopējo labumu un simbolizē likteņa kopienu. Un blakus Eiropadomei, kurā ir pārstāvētas valdības, gadu gaitā mēs esam izveidojuši unikālu transnacionālu demokrātiju, ko simbolizē tieši ievēlētais Eiropas Parlaments.

Mūsu tiekšanās pēc Eiropas vienotības nav perfekts mākslas darbs; tas ir nepārtraukts darbs, kam vajadzīga pastāvīga un rūpīga virzība. Tas nav pašmērķis, bet līdzeklis augstāku mērķu sasniegšanai. Daudzējādā ziņā tas atbilst centieniem panākt kosmopolītisku kārtību, kurā vienas personas ieguvums nenozīmē citas personas zaudējumu; kārtību, kurā kopīgu normu ievērošana kalpo universālām vērtībām.

Tāpēc Eiropas Savienība, neraugoties uz tās nepilnībām, var būt – un patiesi ir – varena iedvesma daudziem cilvēkiem visā pasaulē. Jo problēmas, ar kurām saskaras dažādi reģioni, var atšķirties pēc sava apmēra, taču tās neatšķiras pēc savas būtības.

“ Mūsu tiekšanās pēc Eiropas vienotības nav perfekts mākslas darbs; tas ir nepārtraukts darbs, kam vajadzīga pastāvīga un rūpīga virzība. Tas nav pašmērķis, bet līdzeklis augstāku mērķu sasniegšanai. ”

Mēs visi dzīvojam uz vienas planētas. Nabadzība, organizētā noziedzība, terorisms, klimata pārmaiņas – tās ir problēmas, kas neapstājas pie valstu robežām. Mums ir vienas un tās pašas cerības un mums ir kopīgas universālās vērtības – tās arvien plašāk iesakņojas aizvien vairāk valstīs visā pasaulē. Mums ir kopējs „l'irréductible humain” – nereducējams cilvēka vienreizīgums. Neraugoties uz dažādām valstspiederībām vai dažādiem kontinentiem, mēs visi esam cilvēces daļa.

Žans Monē pabeidz savus memuārus ar šādiem vārdiem: „Les nations souveraines du passé ne sont plus le cadre où peuvent se résoudre les problèmes du présent. Et la communauté elle-même n'est qu'une étape vers les formes d'organisation du monde de demain.” („Pagātnes suverēnās valstis vairs nespēj atrisināt šodienas problēmas. Un pati [Eiropas] Kopiena ir tikai posms ceļā uz nākotnes pasaules organizēšanas kārtību.”)

Šī federālā un kosmopolītiskā vīzija ir viens no svarīgākajiem ieguldījumiem, ko Eiropas Savienība var dot globālajai kārtībai, kas šobrīd tiek veidota.

Jūsu Ekselences! Dāmas un kungi!

10

Konkrēto Eiropas Savienības darbību pasaulē lielā mērā raksturo mūsu kontinentā piedzīvotā ekstrēmā nacionālisma, karu un šausminošā holokausta traģiskā pieredze. To iedvesmo mūsu vēlme nepieļaut šādas kļūdas nākotnē.

Tas ir pamats mūsu daudzpusējai pieejai globalizācijas jomā, kas balstās uz cieši saistītajiem globālās solidaritātes un globālās atbildības principiem.

Šis aspekts iedvesmo mūsu attiecības ar mūsu kaimiņvalstīm un starptautiskiem partneriem – no Tuvajiem Austrumiem līdz Āzijai, no Āfrikas līdz Amerikai.

Tas nosaka mūsu nostāju pret nāvessodu un atbalstu starptautiskajam tiesiskumam, ko iemieso Starptautiskā Tiesa un Starptautiskā Krimināltiesa.

Tas vada mūsu līderus cīņā pret klimata pārmaiņām un par nodrošinātību ar pārtiku un enerģiju.

Tas balsta mūsu politiku atbrūošanās jomā un cīņā pret kodolieroču izplatīšanu.

Kā kontinentam, kas no postažas kļūva par vienu no pasaules spēcīgākajām ekonomikām ar visprogresīvākajām sociālajām sistēmām, kā kontinentam, kas ir lielākais līdzekļu devējs pasaulē, mums ir īpaša atbildība par miljoniem cilvēku, kuri atrodas grūtībās.

21. gadsimtā vienkārši nav pieņemams redzēt vecāku bezspēcīgumu, kad viņu bērnam jāmirst medicīniskās pamataprūpes trūkuma dēļ, mātes, kurām nākas visu dienu klīst pārtikas vai tīra ūdens meklējumos, bērnus, kuriem atņemta bērnība, jo tiem priekšlaicīgi jākļūst pieaugušiem.

“ Kā valstu kopiena, kas pārvarējusi karu un apkarojusi totalitārismu, mēs vienmēr atbalstīsim tos, kuri cīnās par mieru un cilvēka cieņu. ”

Kā valstu kopiena, kas pārvarējusi karu un apkarojusi totalitārismu, mēs vienmēr atbalstīsim tos, kuri cīnās par mieru un cilvēka cieņu.

Un ļaujiet man šodien un šeit pateikt: pašreizējā situācija Sīrijā aptraipa pasaules sirdsapziņu, un starptautiskai sabiedrībai ir morāls pienākums atrisināt šo situāciju.

Un, tā kā šodien ir Starptautiskā cilvēktiesību diena, vairāk nekā jebkad mūsu domas ir veltītas tiem cilvēktiesību aizstāvjiem visā pasaulē, kuri riskē savu dzīvību, lai aizsargātu vērtības, ko mēs turam godā. Un – neviena cietuma siena nespēj aplūsināt viņu balsi. Mēs viņus šodien dzirdam šajā telpā.

Un mēs arī atceramies, ka pagājušajā gadā uz šīs pašas skatuves tika godinātas trīs sievietes par viņu nevardarbīgo cīņu par sieviešu drošību un sieviešu tiesībām. Kā Savienība, kas dibināta, balstoties uz 1957. gadā Romas līgumā iekļautās sieviešu un vīriešu līdztiesības pamatvērtības, mēs esam apņēmušies aizsargāt visā pasaulē sieviešu tiesības un atbalstīt sieviešu lomas palielināšanu. Un mēs augsti vērtējam to pamattiesības, kuri ir visneaizsargātākie un kuru rokās ir pašu nākotne, proti, šīs pasaules bērnu tiesības.

Eiropas Savienība, būdama sekmīgs piemērs miermīlīgam, uz ekonomikas integrāciju balstītam izlīgumam, veicina jaunu sadarbības veidu attīstīšanu, pamatojoties uz ideju, inovācijas un pētniecības apmaiņu. Zinātne un kultūra ir pašā Eiropas atvērtības pamatā, tās bagātina mūs kā personības un izveido saiknes pāri robežām.

Jūsu Majestātes! Jūsu Karaliskās Augstības! Valstu un valdību vadītāji! Norvēģijas Nobela prēmijas komitejas locekļi! Ekselences! Dāmas un kungi!

Izjutot pagodinājumu un pateicoties par Nobela Miera prēmijas saņemšanu, vēlos teikt, ka nav piemērotākas vietas, lai dalītos ar šo vīziju, kā Norvēģija – valsts, kas ir devusi un dod tik daudz globālā miera nodrošināšanai.

„Miera veidošanai Eiropā” bija veltītas galvenās Alfrēda Nobela rūpes. Agrīnā sava testamenta redakcijā viņš to pat pielīdzināja mieram starptautiskajā mērogā.

Tas atbalsoja Šūmana deklarācijas – Eiropas Savienības pamatdokumenta – pašos pirmajos vārdos. „La paix mondiale”. Tajā ir teikts: „Mieru pasaulē nav iespējams nosargāt bez radošām pūlēm, kas ir samērīgas ar briesmām, kuras to apdraud.”

Mans šodienas vēstījums ir: Jūs varat paļauties uz mūsu pūlēm ar mērķi cīnīties par ilgstošu mieru, brīvību un taisnīgumu Eiropā un pasaulē.

Eiropas projekts pēdējos sešdesmit gados ir apliecinājis, ka ir iespējams panākt vienotību starp tautām un valstīm, pārvarot robežas. Ka ir iespējams pārvarēt atšķirības starp „viņiem” un „mums”.

Šodien un šeit mūsu cerība, mūsu apņemšanās ir tā, ka Eiropas Savienība kopā ar visām labas gribas sievietēm un vīriešiem palīdzēs ciešāk apvienot pasauli.

Paldies!

© Eiropas Komisijas

Nobela prēmijas mantojums: ES iniciatīva “Miera bērni”

2012. gadā Eiropas Savienībai piešķīra Nobela Miera prēmiju par miera un izlīguma, demokrātijas un cilvēktiesību veicināšanu Eiropā.

Eiropas Savienība nolēma Nobela Miera prēmijas naudu piešķirt bērniem, kuriem nav iespējas augt valstī, kur valda miers, un vairāk nekā divkārt palielināja saņemto prēmijas naudas summu (EUR 930 000), lai sasniegtu kopā 2 miljonus eiro. Rezultātā vairāk nekā 28 000 bērnu līdz šim varējuši piedalīties četros ārkārtas situācijām domātos izglītības projektos, kuri tika atlasīti pērn.

ES iecerējusi turpināt šo iniciatīvu turpmākajos gados — tā izveidos paliekošu Nobela Miera prēmijas politisko mantojumu un īpašu instrumentu, lai sekmētu izglītību konflikta zonās. Attiecībā uz 2013. gadu ES vēlreiz ir divkārtšojusi resursus un piešķīrusi papildu 4 miljonus eiro, lai finansētu pašreizējos un jaunus projektus.

© Eiropas Komisijas

© Eiropas Komisijas

© Eiropas Komisijas

Tīmekļa vietne, kas veltīta ES Nobela Miera prēmijai

ES iniciatīvas “Miera bērni” tīmekļa vietne

#EUglobalplayer
#EUNobel